

**АКАДЕМИЧНО СЛОВО ПО СЛУЧАЙ ПРИСЪЖДАНЕ НА ЗВАНИЕТО
ПОЧЕТЕН ПРОФЕСОР НА НОВ БЪЛГАРСКИ УНИВЕРСИТЕТ НА
ПРОФ. ЛЮДМИЛ ХРИСТОВ**

Уважаеми г-н Ректор, уважаеми проф. Методиев, уважаеми проф. Славински, уважаеми д-р Текев, уважаеми членове на Настоятелството на НБУ, уважаеми членове на Академичния съвет на НБУ, уважаеми колеги, драги студенти и гости,

Благодаря за възможността да застана пред вас по повод на едно толкова важно за мен събитие – удостояването ми със званието „Почетен професор на НБУ“.

Когато преди няколко седмици разбрах, че е насрочена дата за това събитие, момент, който очаквам повече от година, си помислих коя съществена и важна тема бих могъл да развия в рамките на няколко минути? Избрах темата за *благодарността*. На кого и за какво да *благодаря*?

Най-напред *благодаря* на Академичния съвет на НБУ, на всички вас, които подкрепихте моята кандидатура.

Благодаря на създателите, които преди толкова години, носейки в себе си тази мечта – да изградят университет, я осъществиха.

Благодаря на моите колеги, които са тук и сега, които ми повярваха преди близо трийсет години, че от тази мечта ще се случи нещо толкова добро и качествено като нашия Университет.

Благодаря и на моите студенти, а те вече са повече от двацет и пет випуска, заради които си струва да се работи.

Благодаря на киното и на моите учители в него, които в продължение на седемнайсет прекрасни години сменяха картината пред очите ми всеки ден и го правеха различен от предишния и неповторим.

Благодарение на опита ми от тези години, от който продължавам да черпя и сега, откривам красотата и добротата около себе си, за да внуша на често обезверените си студенти, че те съществуват и могат да бъдат изобразени във филмите им. *Благодаря* ви!

Благодаря на сегашните си студенти за блясъка в очите им и за ентузиазма, с който вярват, че ще променят живота си, прекарвайки сред нас няколко от най-значимите си години. *Благодарение* на вашите усилия, заобикалящата ни среда ще стане по-хубава като вас самите.

Благодаря на първите си студенти, чиито имена са в началните и финалните надписи на всяко телевизионно предаване и филм, затова че не изгубиха върнатата посока през годините.

Благодаря на всички наши студенти, които вярваха, че получават най-доброто образование и вече се наслаждават на прекрасното телевизионно студио, в което реализират своите проекти.

Наистина, *благодарността* е една от най-важните добродетели, които човек може да притежава. Темата за *благодарността* ме вълнува отдавна, защото *тя* често липсва в отношенията помежду ни. В цивилизованите народи, думите „*моля*“ и „*благодаря*“ са най-често използваните. Дали е така и у нас? Очевидно не е. Всъщност, на кого и за какво да *благодарим*? Даваме ли си сметка, на колко хора трябва да сме *благодарни*, за това, което сме?

Когато за първи път гледах награждаването на американската филмова академия се чудех - какво толкова *благодарят*! Всъщност, става въпрос за екипна работа. За филмова общност, чиито членове са силно свързани един с друг, силно зависими един от друг, като скачени съдове. Този, който е стигнал върха е стъпил на раменете на десетки други, възползвал се е от отделните качества на всеки един участник и когато е високо оценен и възмезден, чрез *благодарността* си разделя и „*дарява*“ с *благо*то на успеха си тези, *благодарение* на които е там. И, естествено, *благодаря, благодаря, благодаря!*

А сега си представете, че сте този на когото *благодарят*. Усещате ли прилив на енергия? Усещате ли как от една дума, произнесена от близък или чужд, светът около Вас се променя, става по-добър? Усещате ли се щастлив? Колко е просто! Когато отстъпите своето предимство на друг и той примига със аварийните светлини на колата си не Ви ли става приятно? *Благодаря Ви!* Една дума, дреболия някаква. А сега опитайте с „*идиот*“, „*кретен*“, „*тъпак*“, с красноречиво размахване на пръсти и юмруци към малоумника, който с колата си ще ви отнесе, само и само да е пръв на светофара. Какво се случи? Гневен сте, денят ви е разбит, не се чувствате добре и се сещате за всичко от сутрешния блок на телевизия X – кой кого застрелял, намущкал, оплюл, или за наглеците устремени към властта, които повече от половин година не могат да се разберат кой да ни управлява.

Смисълът на *благодарността* е в това да изразиш признателност и готовност да сториш добро и ти самият. Затова смятам, че *неблагодарността* е грях и е едно от най-лошите човешки качества.

Позволете да ви дам няколко предложения за *благодарност*:

Бъдете *благодарни* за изпитанията, които ви поднася живота, защото преодолявайки ги, вие калявате характера си!

Бъдете *благодарни* на най-близките си, които винаги искат още нещо от вас, защото така ви карат да преодолявате егоизма си!

Бъдете *благодарни* на добрите си преподаватели, защото са на път да изчезнат, заместени от вездесъщия Google!

И нека продължим да бъдем повече *благодарни*, отколкото да очакваме *благодарност*!

Преди години, по време на следването ми във ВИТИЗ, разговаряйки с големия актьор Георги Черкелов, той каза: „Цял живот съм мечтал за осъществими неща, момчета, мечтайте за неосъществими, за да ви теглят напред през целия ви живот“.

Благодарен съм на този мъдър човек, който ме научи да имам трудно осъществими или дори невъзможни мечти.

Това ме подсеща за един цитат от „Алиса в страната на чудесата“ на Луис Карол

„Алиса се засмя:

- Няма смисъл да опитвам – каза тя. – Човек не може да вярва в невъзможни неща.
- Смея да ти кажа, че не си се упражнявала достатъчно – каза царицата. – Когато бях на твоята възраст, аз се упражнявах по половин час всеки ден. Понякога успявах да повярвам в не по-малко от шест невъзможни неща само преди закуска...“

Благодаря ви за вниманието!